

1521 3die Beh. af Lovf. ang. Fredning af nyttige Dyr samt Best. ang. Sagten. 1522

bliver vedtaget, hvorved der atter skeer en den omtalte Forandring opheviende Realitetsforandring i Redaktionsforslaget under Nr. 8. Jeg skal, som sagt, ikke anføre Noget derimod, men kun tilføie et Par Ord om, hvorfor idetmindste jeg ikke har anet, at Overtrædelser af første Stykke af § 3 gennem Handel skulde være strafbare efter § 4. Det er, fordi jeg ikke har tænkt mig Slagermuus og Natravne som Handelsartikler (Ordføreren: Ja, men det ere de!). Naar de ere det, forandres jo Sagen. Denne Omstændighed taler løvrigt yderligere for Rigtigheden af, at jeg og flere Andre ikke have befattet os med Realiteten af denne Sag, men kun med Formaliteten. Den skete Feiltagelse vil jo imidlertid, som sagt, kunne rettes ved Underændringsforslaget under Nr. 9, og, naar det vedtages, staaer altsaa Udvalgets Ordførers Ubefaling for de 8 Medlemmers Redaktionsforslag under Nr. 8 ved Magt. Jeg tør derfor udtale et Haab om, at det endelige Udfald vil blive det, at denne Redaction dog kommer til at gjælde i Forbindelse med det oftnævnte Underændringsforslag under Nr. 9.

Ogenbøll: Det ærede 1ste Medlem for 1ste Kredss (Madvig) gjorde den Bemærkning, at det ved Politiforseelser var noget aldeles Uædvanligt og Extraordinært, at man straffede Kjøberne, og han anførte som et Beviis herpaa navnlig, at, naar Nogen købte Brændevin hos En, der ikke havde Ret til at handle med Brændevin, saa straffedes han ikke derfor. Jeg troer imidlertid at burde gjøre opmærksom paa, at dette Exempel er i høj Grad haltende. Den ærede Taler burde ikke have fremhævet, at den, der kjober Brændevin hos En, der er uberettiget til at handle dermed, ikke bliver straffet; thi det er Noget, som Ingen er forpligtet til at overbevise sig om, hvorvidt Sælgeren har Borgerskab til at handle med Brændevin eller ikke. Nei, naar der skulde opstilles et Exempel, saa maatte det skee paa en anden Maade, som jeg skal tillade mig at

anføre. Vi have en Lov, som siger, at der om Søn- og Helligdagene ikke maa finde Udfkænkning Sted paa en vis Tid af Dagen. Skal nu den, der om Søndag Formiddag kommer ind hos en Vært paa den forbudne Tid og faaer sig en Snaps, straffes eller ikke? Jo, han skal straffes; det staaer i selve Helligdagsforordningen. Men det er dog ogsaa kun en Politiforseelse, som der her er Tale om, Der staaer i Helligdagsforordningen af 26de Marts 1845 § 14: „Ved Bestemmelsen af Muletens Størrelse tages der Hensyn til den større eller mindre Grad af Enhvers Forseelse, saaledes at til Exempel den, der holder utiladelig Udfkænkning om Søn- og Helligdagene, i Almindelighed straffes strengere end Gæsterne“. Men altsaa straffes Gæsterne. Her har man altsaa et analogt Exempel.

Nellemann: Jeg skal som Medforslagsstiller af Forslaget under Nr. 8 tillade mig at sige et Par Ord, navnlig med Hensyn til dette Forslags § 5, som her har været Gjenstand for endeel Dmtale. Jeg skal i saa Henseende tillade mig at bemærke, at, da jeg satte mit Navn under det nævnte Forslag, var det mig fuldkommen bevidst, at Paragraphen skjelnede mellem to Tilfælde, saaledes at Kjøberen derefter vilde blive ansvarlig i to Tilfælde, for det Første, naar han kunde bevise, at det Kjøbte havde været offentlig salbudt, og for det Andet, naar han kunde paavise Sælgeren. Jeg har dernæst meent, at denne Distinction aldeles ikke i juridisk Henseende var urimelig eller indeholdt Noget, som var os nyt og fremmed. Det er tværtimod en meget gammel Adskillelse paa dette Gebeet. Det er en meget gammel Adskillelse, at man siger: for det Første er Vedkommende ansvarlig, naar han kan bevise, at det er torvekjøbt Ting, og for det Andet, naar han kan paavise sin Hjemmelsmand. Det er den Maade, hvorpaa Christian den Femtes Lov — og forresten ogsaa de ældre Love — ordner det saakaldte indirecte Eysbeviis. Det er det Reglen, at den, der